

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзз1 19/2019
05.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у поступку расправљања заоставштине покојног АА, бившег из ..., одлучујући о захтеву за заштиту законитости изјављеним од стране законског наследника ББ из ... против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 850/18 од 18.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости законског наследника ББ из ..., изјављен против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 850/18 од 18.12.2018. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици О 472/18 од 14.08.2018. године одбијен је предлог наследника ББ из ... за расправљање накнадно пронађене имовине покојног АА, бившег из ..., од оца ВВ, рођеног 1912. године, а умрлог ... 2007. године, држављанина Републике Србије, због непостојања исте.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж 850/18 од 18.12.2018. године одбијена је као неоснована жалба учесника ББ из ... и решење Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици О 472/18 од 14.08.2018. године потврђено.

Дописом Гт.І.64/19 од 13.03.2019. године, Републички јавни тужилац је обавестио суд да није подигао захтев за заштиту законитости у предметном спору, о чему је обавестио подносиоца предлога.

По пријему овог обавештења, подносилац предлога - законски наследник ББ из ... је путем пуномоћника адвоката Миодрага Рељића из ... изјавила захтев за заштиту законитости.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости на основу процесног овлашћења из члана 415. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник

РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) и члана 30. став 2. Закона о ванпраничном поступку – ЗВП („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95,...106/2015), Врховни касациони суд је утврдио да захтев за заштиту законитости није дозвољен.

На основу члана 417. ЗПП, захтев за заштиту законитости може се подићи од стране јавног тужиоца само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. овог закона, која постоји ако је противно одредбама тог закона, суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (члан 3. став 3. тог закона). Захтев за заштиту законитости, сходно члану 416. ЗПП, подиже јавни тужилац одређен законом, али уколико јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у предвиђеним роковима, странка која је поднела предлог тужиоцу овлашћена је да сама изјави овај ванредни правни лек, на основу члана 418. ЗПП. Дакле, како је законом предвиђено супсидијарно право странке да поднесе захтев за заштиту законитости (уколико то не учини надлежни јавни тужилац), странке такав захтев могу изјавити само из разлога који је прописан и за јавног тужиоца, јер не могу имати више процесних права у коришћењу тог правног лека од надлежног јавног тужиоца.

Према одредби члана 3. став 1. ЗПП, суд у парничном поступку одлучује у границама захтева које су странке ставиле у поступку, а према ставу 2. овог члана, странке могу слободно располагати захтевима које су ставиле у току поступка, могу се одрећи свог захтева, признати захтев противника и поравнати се. Тим одредбама изражено је начело диспозиције странака, које се огледа у овлашћењу да слободно располажу захтевима које су ставиле у поступку. Међутим, диспозиција странака није апсолутна и неограничена, па је тако одредбом става 3. истог члана прописано да суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

„Недозвољено располагање странака“ представља искључиво процесни институт који се везује за понашање странака у време трајања парнице и на одлуку која је заснована на њиховим диспозитивним радњама и то само на одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања. Друге диспозитивне радње не могу бити предмет недозвољеног располагања које се подводи под процесну норму из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, као процесни основ за изјављивање, а тиме и усвајање захтева. Ова законска норма је рестриктивна и ограничава разлоге за изјављивање захтева за заштиту законитости као ванредног правног лека.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за изјављивање захтева за заштиту законитости, јер се законски наследник као учесник оставинског поступка у захтеву ни формално ни суштински не позива на битну повреду одредаба из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП. У захтеву ниједним истакнутим наводом није указано на постојање ове битне повреде одредаба парничног поступка и на недозвољено располагање странака у оставинском поступку у смислу члана 3.

став 3. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗВП, већ се суштински указује да је погрешно примењено материјално право од стране нижестепених судова, што није законом прописан разлог за изјављивање овог ванредног правног лека.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 404. у вези са чланом 421. став 2. ЗПП и чланом 30. став 2. ЗВП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић